

Evangelium

na každý den
2026

Paulínky

Autor podnětů k rozjímání Anna Mátiková FSP

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2025
www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-492-1 (Tištěná kniha, 1. vyd.)
ISBN 978-80-7450-506-5 (PDF)
ISBN 978-80-7450-507-2 (ePub)
ISBN 978-80-7450-508-9 (Mobipocket)

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořiďte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <https://www.paulinky.cz/e-knihy/>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat, ale i vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších titulů v elektronické podobě.

Nakladatelství Paulínky

www.paulinky.cz

O souboru

Tato e-kniha nabízí elektronický obsah, díky němuž se můžete rychleji zorientovat a vyhledat si požadovaný den s aktuálním evangelním úryvkem.

Milí přátelé,

snad jedna z nejčastějších otázek, které tanou na mysli pravidelných čtenářů evangelia, zní: „Co mám dělat?“ Navzdory své domnělé užitečnosti je ale velmi nebezpečná. Riziko netkví v tom, že by nám snad zásadně změnila život. Takovou moc nemá. Je nebezpečná proto, že povážlivě soustřeďuje naši pozornost na omezené horizonty našeho malého „já“, přičemž nám zastírá pohled na Toho, kdo má skutečnou moc konat veliké věci v životě každého, kdo se mu otevře. Otázka „Co mám dělat?“ sice zdánlivě popohání člověka ke stále urputnější snaze podávat ještě vyšší výkony, ale ve výsledku vede pouze k vyčerpání a k rezignaci.

Krátké podněty k rozjímání, které doprovázejí evangelní úryvky jednotlivých dnů, se tedy ubírají jinou cestou. Tu vytyčují spíš otázky: Kdo je Ježíš? Jak jedná? Jaké je jeho poselství? Kdo je Bůh, jehož Ježíš nazývá svým Otcem? Jaké konkrétní podoby nabývá Ježíšovo pozvání ke svobodě a k plnosti života? Kudy vede cesta Ježíšova učedníka? S pomocí takových dotazů může evangelium probouzet rozespálé lidské srdce k úžasu nad láskou a vynalézavostí Boha, který tak miloval svět, že poslal svého jednorozeného Syna (srov. Jan 3,16). S pohledem upřeným tímto směrem se už člověk netočí zoufale kolem sebe, ale otevírá se působení Boží moci, která jediná dokáže účinně proměňovat lidské životy.

Podněty k rozjímání obsažené v tomto svazku tedy nejlépe splní svůj účel, pokud rozproudí živý rozhovor čtenářů s Pánem a Spasitelem, jehož lze s důvěrou oslovovat „ty“.

1	Č	Slavnost Matky Boží, Panny Marie – <i>Nový rok</i>	Světový den modliteb za mír
2	P	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského – <i>Karina</i>	
3	S	Nejsvětější Jméno Ježíš, sv. Jenovéfa – <i>Radmila</i>	
4	N	Sv. Anděla z Foligna – <i>Diana</i>	
5	P	Sv. Telesfor – <i>Dalimil</i>	
6	Ú	Slavnost Zjevení Páně – <i>Tři králové</i>	
7	S	Sv. Rajmund z Peñafortu – <i>Vilma</i>	
8	Č	Sv. Severin – <i>Čestmír</i>	
9	P	Sv. Julián – <i>Vladan</i>	
10	S	Sv. Agathon (Dobromil) – <i>Břetislav</i>	
11	N	Ct. Marie Elekta – <i>Bohdana</i>	Svátek Křtu Páně
12	P	Sv. Probus (Pravoslav) – <i>Pravoslav</i>	
13	Ú	Sv. Hilarius z Poitiers – <i>Edita</i>	
14	S	Sv. Sáva Srbský – <i>Radovan</i>	
15	Č	Sv. Pavel Poustevník – <i>Alice</i>	
16	P	Sv. Marcel I. – <i>Ctirad</i>	
17	S	Památka sv. Antonína Velikého – <i>Drahoslav</i>	
18	N	Panna Maria, Matka jednoty křesťanů – <i>Vladislav</i>	Týden modliteb za jednotu křesťanů (18.–25. 1.)
19	P	Sv. Márius a Marta a jejich synové – <i>Doubravka</i>	
20	Ú	Sv. Fabián a Šebestián – <i>Ilona</i>	
21	S	Památka sv. Anežky Římské – <i>Běla</i>	
22	Č	Sv. Vincenc – <i>Slavomír</i>	
23	P	Sv. Ildefons – <i>Zdeněk</i>	
24	S	Památka sv. Františka Saleského – <i>Milena</i>	
25	N	Obrácení svatého Pavla, apoštola – <i>Miloš</i>	Neděle Božího slova
26	P	Památka sv. Timoteje (Bohuslav) a Tita – <i>Zora</i>	
27	Ú	Sv. Anděla Mericiová – <i>Ingrid</i>	
28	S	Památka sv. Tomáše Akvinského – <i>Otylie</i>	
29	Č	Sv. Sulpicius – <i>Zdislava</i>	
30	P	Sv. Martina – <i>Robin</i>	
31	S	Památka sv. Jana Boska – <i>Marika</i>	Světový den pomoci malomocným

1	N	Sv. Pionius – Hynek	
2	P	Svátek Uvedení Páně do chrámu – Nela, Hromnice	Světový den zasvěceného života
3	Ú	Sv. Blažej, sv. Ansgar (Oskar) – Blažej	
4	S	Sv. Ondřej Corsini – Jarmila	
5	Č	Památka sv. Agáty (Háta, Dobruše) – Dobromila	
6	P	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů – Vanda	
7	S	Sv. Richard – Veronika	
8	N	Sv. Josefina Bakhita, sv. Jeroným Emiliani, ct. Mlada – Milada	
9	P	Sv. Apollonie – Apolena	
10	Ú	Památka sv. Scholastiky – Mojmír	
11	S	Panna Maria Lurdská – Božena	Světový den nemocných
12	Č	Sv. Benedikt Aniánský – Slavěna	
13	P	Sv. Kateřina Ricciová – Věnceslav	
14	S	Sv. Valentin – Valentýn	
15	N	Sv. Jiřina, bl. Bedřich Bachstein a druhové – Jiřina	
16	P	Sv. Juliána – Ljuba	
17	Ú	Sv. Alexius a druhové – Miloslava	
18	S	Sv. Simeon – Gizela	Popeleční středa
19	Č	Bl. Godšalk – Patrik	
20	P	Sv. Nikefor – Oldřich	
21	S	Sv. Petr Damiani – Lenka	
22	N	Stolec svatého apoštola Petra – Petr	1. neděle postní
23	P	Sv. Polykarp – Svatopluk	
24	Ú	Sv. Modest – Matěj	
25	S	Sv. Valburga – Liliana	
26	Č	Sv. Alexandr – Dorota	
27	P	Sv. Gabriel od Bolestné Panny Marie, Řehoř z Nareku – Alexandr	
28	S	Sv. Roman – Lumír	

Březen

2026

1	N	Sv. Suitbert – <i>Bedřich</i>	
2	P	Sv. Simplicius – <i>Anežka</i>	
3	Ú	Sv. Kunhuta – <i>Kamil</i>	
4	S	Sv. Kazimír – <i>Stela</i>	
5	Č	Sv. Teofil (Bohumil) – <i>Kazimír</i>	
6	P	Bl. Friedrich (Bedřich, Miroslav) – <i>Miroslav</i>	
7	S	Sv. Perpetua a Felicita (Blažena) – <i>Tomáš</i>	
8	N	Sv. Jan z Boha – <i>Gabriela</i>	
9	P	Sv. Františka Římská – <i>Františka</i>	
10	Ú	Sv. Jan Ogilvie – <i>Viktorie</i>	
11	S	Sv. Eulogius z Córdoba – <i>Anděla</i>	
12	Č	Sv. Kvirin – <i>Řehoř</i>	
13	P	Sv. Patricie (Vlasta) – <i>Růžena</i>	
14	S	Sv. Matylda – <i>Rút, Matylda</i>	
15	N	Sv. Longin – <i>Ida</i>	
16	P	Sv. Heribert – <i>Elena, Herbert</i>	
17	Ú	Sv. Patrik – <i>Vlastimil</i>	
18	S	Sv. Cyril Jeruzalémský – <i>Eduard</i>	
19	Č	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie – <i>Josef</i>	
20	P	Sv. Archip – <i>Světлана</i>	
21	S	Sv. Serapion – <i>Radek</i>	
22	N	Sv. Epafrodit – <i>Leona</i>	
23	P	Sv. Turibius z Mongroveja – <i>Ivona</i>	
24	Ú	Sv. Kateřina Švédská – <i>Gabriel</i>	
25	S	Slavnost Zvěstování Páně, sv. Dismas – <i>Marián</i>	Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti
26	Č	Sv. Kastulus (Haštal) – <i>Emanuel</i>	
27	P	Sv. Rupert – <i>Dita</i>	
28	S	Sv. Rogát – <i>Soňa</i>	
29	N	Bl. Ludolf (Slavomil) – <i>Tatána</i>	Květná neděle
30	P	Sv. Jan Klimak – <i>Arnošt</i>	
31	Ú	Bl. Balbína – <i>Kvido</i>	

1	S	Sv. Makarius (Blahomír) – <i>Hugo</i>	
2	Č	Sv. František z Pauly – <i>Erika</i>	
3	P	<i>Sv. Nikita – Richard</i>	Velký pátek – Novéna k Božímu milosrdenství (3.–11. 4.)
4	S	sv. Izidor Sevillský – <i>Ivana</i>	
5	N	<i>Sv. Vincenc Ferrerský – Miroslava</i>	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
6	P	<i>Sv. Notger – Vendula</i>	Pondělí velikonoční
7	Ú	Sv. Jan Křtitel de la Salle – <i>Heřman, Hermína</i>	Světový den zdraví
8	S	Sv. Albert – <i>Ema</i>	
9	Č	Sv. Marie Kleofášova – <i>Dušan</i>	
10	P	Sv. Michael de Sanctis – <i>Darja</i>	
11	S	Sv. Stanislav – <i>Izabela</i>	
12	N	<i>Sv. Julius – Julius</i>	Svátek Božího milosrdenství
13	P	Sv. Martin I. – <i>Aleš</i>	
14	Ú	Sv. Lambert – <i>Vincenc</i>	
15	S	Sv. Anastázie – <i>Anastázie</i>	
16	Č	Sv. Bernadeta Soubirousová – <i>Irena</i>	
17	P	Sv. Inocenc – <i>Rudolf</i>	
18	S	Sv. Krescenc (Rostislav) – <i>Valérie</i>	
19	N	<i>Sv. Ema – Rostislav</i>	
20	P	Sv. Hugo – <i>Marcela</i>	
21	Ú	Sv. Anselm – <i>Alexandra</i>	
22	S	Sv. Leonid – <i>Evženie</i>	
23	Č	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka – <i>Vojtěch</i>	
24	P	Sv. Jiří, sv. Fidel ze Sigmariny – <i>Jiří</i>	Mezinárodní den skautů a skautek
25	S	Svátek sv. Marka, evangelisty – <i>Marek</i>	
26	N	<i>Sv. Richarius – Oto</i>	Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu
27	P	Sv. Zita – <i>Jaroslav</i>	
28	Ú	Sv. Petr Chanel, sv. Ludvík Maria Grignon – <i>Vlastislav</i>	
29	S	Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy – <i>Robert</i>	
30	Č	Sv. Zikmund, sv. Pius V. – <i>Blahoslav</i>	

1	P	Sv. Josef Dělník	<i>Svátek práce</i>
2	S	Památka sv. Atanáše – <i>Zikmund</i>	
3	N	Sv. Filip a Jakub, apoštolové – <i>Alexej</i>	
4	P	Sv. Florián – <i>Květoslav</i>	
5	Ú	Sv. Gothard – <i>Klaudie</i>	
6	S	Sv. Jan Sarkander – <i>Radoslav</i>	
7	Č	Sv. Benedikt II. – <i>Stanislav</i>	
8	P	Panna Maria, Prostřednice všech milostí	<i>Den vítězství</i>
9	S	Sv. Hermus – <i>Ctibor</i>	
10	N	Sv. Job, sv. Jan z Ávilý – <i>Blažena</i>	Den modliteb za pronásledované křesťany <i>Den matek</i>
11	P	Sv. Ignác z Láconi – <i>Svatava</i>	
12	Ú	Sv. Pankrác, sv. Nereus a Achilleus – <i>Pankrác</i>	<i>Mezinárodní den ošetrovatelek</i>
13	S	Panna Maria Fatimská, sv. Ondřej Hubert Fournet – <i>Servác</i>	
14	Č	Sv. Matěj, apoštol – <i>Bonifác</i>	Slavnost Nanebevstoupení Páně
15	P	Sv. Izidor, sv. Žofie – <i>Zofie</i>	Novéna k Duchu Svatému (15.–23. 5.)
16	S	Svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech – <i>Přemysl</i>	
17	N	Sv. Paschal Baylon – <i>Aneta</i>	Den modliteb za sdělovací prostředky
18	P	Sv. Jan I. – <i>Nataša</i>	
19	Ú	Sv. Petr Celestýn – <i>Ivo</i>	
20	S	Sv. Klement Maria Hofbauer, sv. Bernardin Sienský – <i>Zbyšek</i>	
21	Č	Sv. Ondřej Bobola, sv. Kryštof Magallanes a druhové – <i>Monika</i>	
22	P	Sv. Rita z Cascie, sv. Julie – <i>Emil</i>	
23	S	Sv. Jan Křtitel de Rossi – <i>Vladimír</i>	
24	N	Sv. Vincent Lerinský – <i>Jana</i>	Slavnost Soslání Ducha Svatého
25	P	Sv. Beda Ctihodný, sv. Řehoř VII. – <i>Viola</i>	Památka Panny Marie, Matky církve <i>Mezinárodní den ztracených dětí</i>
26	Ú	Památka sv. Filipa Neriho – <i>Filip</i>	
27	S	Sv. Augustin z Canterbury – <i>Valdemar</i>	
28	Č	Sv. Emil – <i>Vilém</i>	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
29	P	Sv. Pavel VI., papež, sv. Maximin – <i>Maxmilián, Maxim</i>	
30	S	Památka sv. Zdislavy – <i>Ferdinand</i>	
31	N	Navštívení Panny Marie – <i>Kamila</i>	Slavnost Nejsvětější Trojice

1	P	Památka sv. Justina, mučedníka – <i>Laura</i>	<i>Mezinárodní den dětí</i>
2	Ú	Sv. Marcellin a Petr – <i>Jarmil</i>	
3	S	Památka sv. Karla Lwanga a druhů – <i>Tamara</i>	
4	Č	Sv. František Caracciolo – <i>Dalibor</i>	Slavnost Těla a krve Páně
5	P	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka – <i>Dobroslav</i>	<i>Světový den životního prostředí</i>
6	S	Sv. Norbert – <i>Norbert</i>	
7	N	Sv. Robert – <i>Iveta, Slavoj</i>	
8	P	Sv. Medard – <i>Medard</i>	
9	Ú	Sv. Efrém Syrský – <i>Stanislava</i>	
10	S	Sv. Maxim – <i>Gita</i>	
11	Č	Památka sv. Barnabáše, apoštola – <i>Bruno</i>	
12	P	Sv. Jan z Fakunda, bl. Marie Antonína Kratochvilová a druhové – <i>Antonie</i>	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
13	S	Památka sv. Antonína z Padovy – <i>Antonín</i>	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
14	N	Sv. Anastáz – <i>Roland</i>	
15	P	Sv. Vít – <i>Vít</i>	
16	Ú	Sv. Benon (Zbyněk) – <i>Zbyněk</i>	
17	S	Sv. Avitus – <i>Adolf</i>	
18	Č	Sv. Řehoř Barbarigo, sv. Marina – <i>Milan</i>	
19	P	Sv. Jan Nepomuk Neumann, sv. Romuald – <i>Leoš</i>	
20	S	Sv. Silverius – <i>Květa</i>	
21	N	Sv. Alois Gonzaga – <i>Alois</i>	
22	P	Sv. Jan Fisher a sv. Tomáš More, sv. Paulín Nolánský – <i>Pavla</i>	
23	Ú	Sv. Josef Cafasso – <i>Zdeňka</i>	
24	S	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele – <i>Jan</i>	
25	Č	Sv. Vilém, ct. Ivan – <i>Ivan</i>	
26	P	Sv. Jan a Pavel – <i>Adriana</i>	<i>Mezinárodní den boje proti narkomanii</i>
27	S	Sv. Cyril Alexandrijský – <i>Ladislav</i>	
28	N	Sv. Irenej (Lubomír) – <i>Lubomír</i>	
29	P	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů – <i>Petr a Pavel</i>	
30	Ú	Sv. prvomučedníci římské – <i>Šárka</i>	

1	S	Sv. Theobald (Děpolt) – <i>Jaroslava</i>	
2	Č	Sv. Ota – <i>Patricie</i>	
3	P	Svátek sv. Tomáše, apoštola – <i>Radomír</i>	
4	S	Sv. Prokop, sv. Alžběta Portugalská – <i>Prokop</i>	
5	N	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy	<i>Den slovanských věrozvěstů</i>
6	P	Sv. Marie Gorettiová	<i>Den upálení mistra Jana Husa</i>
7	Ú	Sv. Wilibald – <i>Bohuslava</i>	
8	S	Sv. Kilián – <i>Nora</i>	
9	Č	Sv. Veronika Giulianiová, sv. Augustin Žao Rong a druhové – <i>Drahoslava</i>	
10	P	Sv. Amálie (Libuše) – <i>Libuše, Amálie</i>	
11	S	Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy – <i>Olga</i>	
12	N	Sv. manželé Ludvík a Zélie Martinovi, sv. Jan Qualbert – <i>Bořek</i>	
13	P	Sv. Jindřich – <i>Markéta</i>	
14	Ú	Sv. Kamil de Lellis, bl. Hroznata – <i>Karolína</i>	
15	S	Památka sv. Bonaventury – <i>Jindřich</i>	
16	Č	Panna Maria Karmelská – <i>Luboš</i>	
17	P	Sv. Hyacint a bl. Česlav – <i>Martina</i>	
18	S	Sv. Emilián – <i>Drahomíra</i>	
19	N	Sv. Makrina – <i>Čeněk</i>	
20	P	Sv. Apolinář, sv. Eliáš – <i>Ilja</i>	
21	Ú	Sv. Vavřinec z Brindisi – <i>Vítězslav</i>	
22	S	Svátek sv. Marie Magdalény – <i>Magdaléna</i>	
23	Č	Svátek sv. Brigity, patronky Evropy – <i>Libor</i>	
24	P	Sv. Kristina, sv. Šarbel – <i>Kristýna</i>	
25	S	Svátek sv. Jakuba, apoštola, sv. Kryštof – <i>Jakub</i>	
26	N	Sv. Jáchym a Anna – <i>Anna</i>	
27	P	Sv. Gorazd a druhové – <i>Věroslav</i>	
28	Ú	Sv. Nazarius a Celsus – <i>Viktor</i>	
29	S	Památka sv. Marty, Marie a Lazara – <i>Marta</i>	
30	Č	Sv. Petr Chryzolog – <i>Bořivoj</i>	
31	P	Památka sv. Ignáce z Loyoly – <i>Ignác</i>	

-
1	S	Památka sv. Alfonsa z Liguori – <i>Oskar</i>
2	N	Sv. Eusebius, sv. Petr Julián Eymard – <i>Gustav</i>
3	P	Sv. Lydie – <i>Miluše</i>
4	Ú	Památka sv. Jana Marii Vianneye – <i>Dominik</i>
5	S	Posvěcení římské baziliky Panny Marie – <i>Kristián</i>
6	Č	Svátek Proměnění Páně – <i>Oldřiška</i>
7	P	Sv. Kajetán, sv. Sixtus II. a druhové – <i>Lada</i>
8	S	Památka sv. Dominika – <i>Soběslav</i>
9	N	Sv. Terezie Benedikta od Kříže, patronka Evropy, sv. Roman – <i>Roman</i>
10	P	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka – <i>Vavřinec</i>
11	Ú	Památka sv. Kláry – <i>Zuzana</i>
12	S	Sv. Jana Františka de Chantal, sv. Euplus – <i>Klára</i>
13	Č	Sv. Poncián a Hippolyt, sv. Jan Berchmans – <i>Alena</i>
14	P	Památka sv. Maxmiliána Marii Kolbeho – <i>Alan</i>
15	S	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie – <i>Hana</i>
16	N	Sv. Štěpán I. Uherský – <i>Jáchym</i>
17	P	Sv. Myron – <i>Petra</i>
18	Ú	Sv. Helena – <i>Helena</i>
19	S	Sv. Jan Eudes – <i>Ludvík</i>
20	Č	Památka sv. Bernarda – <i>Bernard</i>
21	P	Památka sv. Pia X. – <i>Johana</i>
22	S	Památka Panny Marie Královny – <i>Bohuslav</i>
23	N	Sv. Růžena z Limy – <i>Sandra</i>
24	P	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola – <i>Bartoloměj</i>
25	Ú	Sv. Ludvík, sv. Benedikt a druhové, sv. Josef Kalasanský, bl. Metoděj Dominik – <i>Radim</i>
26	S	Ct. Martin Středa – <i>Luděk</i>
27	Č	Památka sv. Moniky – <i>Otakar</i>
28	P	Památka sv. Augustina – <i>Augustýn</i>
29	S	Památka Umučení sv. Jana Křtitele – <i>Evelína</i>
30	N	Sv. Fiakr – <i>Vladěna</i>
31	P	Sv. Rajmund – <i>Pavčina</i>
-

1	Ú	Sv. Jiljí – <i>Linda, Samuel</i>	Den modliteb za péči o stvoření
2	S	Sv. Justus – <i>Adéla</i>	
3	Č	Památka sv. Řehoře Velikého – <i>Bronislav</i>	
4	P	Sv. Růžena z Viterba – <i>Jindřiška</i>	
5	S	Sv. Terezie z Kalkaty (Matka Tereza), sv. Viktorin (Vítězslav) – <i>Boris</i>	
6	N	Sv. Magnus – <i>Boleslav</i>	
7	P	Sv. Melichar Grodecký – <i>Regína</i>	
8	Ú	Svátek Narození Panny Marie – <i>Mariana</i>	Mezinárodní den gramotnosti
9	S	Sv. Petr Klaver – <i>Daniela</i>	
10	Č	Bl. Karel Spinola – <i>Irma</i>	
11	P	Sv. Emil – <i>Denisa</i>	
12	S	Jméno Panny Marie, sv. Quido – <i>Marie</i>	
13	N	Sv. Jan Zlatoústý – <i>Lubor</i>	
14	P	Svátek Povýšení sv. Kříže – <i>Radka</i>	
15	Ú	Památka Panny Marie Bolestné – <i>Jolana</i>	
16	S	Sv. Ludmila – <i>Ludmila</i>	
17	Č	Sv. Kornélius a Cyprián, sv. Robert Bellarmin, sv. Hildegarda z Bingenu – <i>Naděžda</i>	
18	P	Sv. Josef Kupertinský – <i>Kryštof</i>	
19	S	Sv. Januárius – <i>Zita</i>	
20	N	Sv. Ondřej Kim Tae-gŏn, Pavel Chŏng Ha-sang a druhové – <i>Oleg</i>	
21	P	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty – <i>Matouš</i>	Mezinárodní den míru
22	Ú	Sv. Mořic a druhové – <i>Darina</i>	
23	S	Památka sv. Pia z Pietrelciny, sv. Konstanc z Ankony – <i>Berta</i>	Mezinárodní den neslyšících
24	Č	Sv. Gerard (Jaromír) – <i>Jaromír</i>	
25	P	Sv. Kleofáš – <i>Zlata</i>	
26	S	Sv. Kosma a Damián – <i>Andrea</i>	
27	N	Sv. Vincenc z Pauly – <i>Jonáš</i>	
28	P	Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa – <i>Václav</i>	Den české státnosti
29	Ú	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů – <i>Michal</i>	
30	S	Památka sv. Jeronýma – <i>Jeroným</i>	

1	Č	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše – Igor	Mezinárodní den hudby
2	P	Památka sv. andělů strážných – Olivie, Oliver	
3	S	Sv. Maxmilián – Bohumil	
4	N	Sv. František z Assisi – František	
5	P	Sv. Palmác, sv. Faustyna Kowalská – Eliška	
6	Ú	Sv. Bruno – Hanuš	
7	S	Památka Panny Marie Růžencové – Justýna	
8	Č	Sv. Simeon – Věra	
9	P	Sv. Dionýsius a druhové, sv. Jan Leonardi – Štefan, Sára	
10	S	Sv. Paulín – Marina	
11	N	Sv. Jan XXIII., papež, sv. German – Andrej	
12	P	Sv. Radim – Marcel	
13	Ú	Sv. Eduard – Renáta	
14	S	Sv. Kalist I. – Agáta	
15	Č	Památka sv. Terezie od Ježíše – Tereza	
16	P	Sv. Hedvika, sv. Markéta Marie Alacoque – Havel	Světový den výživy
17	S	Památka sv. Ignáce Antiochijského – Hedvika	
18	N	Sv. Lukáš, evangelista – Lukáš	Den modliteb za misie
19	P	Sv. Pavel od Kříže, sv. Izák Jogues a druhové – Michaela	
20	Ú	Sv. Irena – Vendelín	
21	S	Sv. Hilarion, bl. Karel Rakouský – Brigita	
22	Č	Sv. Jan Pavel II., papež, sv. Marie Salome – Sabina	
23	P	Sv. Jan Kapistránský – Teodor	
24	S	Sv. Antonín Maria Klaret – Nina	
25	N	Sv. Kryšpín – Beáta	
26	P	Sv. Rustik – Erik	
27	Ú	Sv. Frumencius – Šarlota, Zoe	
28	S	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů	Den vzniku samostatného československého státu (1918)
29	Č	Sv. Narcis, bl. Marie Restituta Kafková – Silvie	
30	P	Sv. Marcel – Tadeáš	
31	S	Sv. Wolfgang – Štěpánka	

Listopad

2026

1	N	Slavnost Všech svatých – <i>Felix</i>	
2	P	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – <i>Památka zesnulých</i>	
3	Ú	Sv. Martin de Porres – <i>Hubert</i>	
4	S	Památka sv. Karla Boromejského – <i>Karel</i>	
5	Č	Sv. Zachariáš a Alžběta – <i>Miriam</i>	
6	P	Sv. Leonard (Linhart) – <i>Liběna</i>	
7	S	Sv. Wilibrord – <i>Saskie</i>	
8	N	Sv. Gottfried (Bohumír) – <i>Bohumír</i>	
9	P	Svátek Posvěcení lateránské baziliky – <i>Bohdan</i>	
10	Ú	Památka sv. Lva Velikého – <i>Evžen</i>	
11	S	Památka sv. Martina – <i>Martin</i>	
12	Č	Památka sv. Josafata – <i>Benedikt</i>	
13	P	Památka sv. Anežky České – <i>Tibor</i>	Mezinárodní den nevidomých
14	S	Sv. Mikuláš Tavelič – <i>Sáva</i>	
15	N	Sv. Albert Veliký – <i>Leopold</i>	Světový den chudých – <i>Den Bible</i>
16	P	Sv. Markéta Skotská, sv. Gertruda – <i>Otmar</i>	
17	Ú	Památka sv. Alžběty Uherské – <i>Mahulena</i>	Mezinárodní den studentstva Den boje za svobodu a demokracii
18	S	Posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla – <i>Romana</i>	
19	Č	Sv. Mechtilda – <i>Alžběta</i>	
20	P	Sv. Felix z Valois – <i>Nikola</i>	
21	S	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě – <i>Albert</i>	
22	N	Sv. Cecilie – <i>Cecilie</i>	Slavnost Ježíše Krista Krále XLI. mezinárodní den mládeže
23	P	Sv. Klement I., sv. Kolumbán – <i>Klement</i>	
24	Ú	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů – <i>Emílie</i>	
25	S	Sv. Kateřina Alexandrijská – <i>Kateřina</i>	
26	Č	Sv. Silvestr, bl. Jakub Alberione – <i>Artur</i>	
27	P	Sv. Virgil – <i>Xénie</i>	
28	S	Sv. Mansuet (Miloslav) – <i>René</i>	
29	N	Sv. Saturnin – <i>Zina</i>	1. neděle adventní (nedělní cyklus B)
30	P	Svátek sv. Ondřeje, apoštola – <i>Ondřej</i>	

Prosinec

2026

1	Ú	Sv. Edmund Kapián – <i>Iva</i>	<i>Světový den boje proti AIDS</i>
2	S	Sv. Bibiána – <i>Blanka</i>	
3	Č	Památka sv. Františka Xaverského – <i>Svatoslav</i>	
4	P	Sv. Jan Damašský, sv. Barbora – <i>Barbora</i>	
5	S	Sv. Sába – <i>Jitka</i>	
6	N	Sv. Mikuláš – <i>Mikuláš</i>	
7	P	Památka sv. Ambrože – <i>Benjamín, Ambrož</i>	
8	Ú	Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu – <i>Květoslava</i>	
9	S	Sv. Jan Didak Cuauhtlatotzin, sv. Valérie – <i>Vratislav</i>	
10	Č	Panna Maria Loretánská, sv. Julie a Eulálie – <i>Julie</i>	<i>Den lidských práv</i>
11	P	Sv. Damas I. (Hostivit) – <i>Dana</i>	
12	S	Panna Maria Guadalupská – <i>Simona</i>	
13	N	Sv. Lucie (Světluše) – <i>Lucie</i>	
14	P	Památka sv. Jan od Kříže – <i>Lýdie</i>	
15	Ú	Sv. Valerián – <i>Radana, Radan</i>	
16	S	Sv. Adelhaida (Adéla) – <i>Albína</i>	
17	Č	Sv. Lazar – <i>Daniel</i>	Příprava na vánoční svátky (17.–24. 12.)
18	P	Sv. Rufus a Zosim – <i>Miloslav</i>	
19	S	Bl. Urban – <i>Ester</i>	
20	N	Sv. Dominik Siloský – <i>Dagmar</i>	
21	P	Sv. Petr Kanisius – <i>Natálie</i>	
22	Ú	Sv. Servul – <i>Šimon</i>	
23	S	Sv. Jan Kentský – <i>Vlasta</i>	
24	Č	Štědrý den – <i>Adam a Eva</i>	
25	P	Slavnost Narození Páně – <i>1. svátek vánoční</i>	
26	S	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka – <i>Štěpán, 2. svátek vánoční</i>	
27	N	Sv. Jan, apoštol a evangelista – <i>Zaneta</i>	Svátek Svaté rodiny
28	P	Svátek svatých Mláďátek, mučedníků – <i>Bohumila</i>	
29	Ú	Sv. Tomáš Becket – <i>Judita</i>	
30	S	Sv. Evžen – <i>David</i>	
31	Č	Sv. Silvestr I. – <i>Silvestr</i>	Poděkování za uplynulý rok a prosba o Boží pomoc v novém roce

Nm 6,22-27; Žl 67; Gal 4,4-7; Lk 2,16-21

Evangelium

Lk 2,16-21

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítě položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Podnět k rozjímání

Dnešnímu evangeliu lze porozumět jen ve světle celého příběhu o Ježíšově narození (Lk 1 – 2). Proč vyprávění pastýřů vzbuzuje údiv? Co vlastně Maria uchovávala ve svém srdci? Proč vůbec pastýři chválí Boha? K odpovědím lze dospět jen s ohledem na celý kontext. Podobně je tomu i v životě každého z nás. Mnohé události samy o sobě jako by nedávaly smysl. Mohou být pro nás temné, složité, těžké a bolestné. Jejich smysl se objasní teprve ve světle celého příběhu, který Boží prozřetelnost skládá ze všech drobných okamžiků. Celkový obraz prozatím nevidíme, ale Maria nám ukazuje, jaký máme zaujmout postoj. Sama ve svém srdci schraňuje a pokorně uchovává všechny dílky mozaiky Božího plánu a časem jen žasne, když se jí rozkryje celé jeho tajemství.

1 Jan 2,22-28; Žl 98; Jan 1,19-28

■ Evangelium

Jan 1,19-28

Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: Vyrovnejte cesty Pánu, jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti poslaní byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

■ Podnět k rozjímání

Zdalo by se, že Jan Křtitel promrhal všechny příležitosti k tomu, aby dosáhl solidního postavení a odpovídajícího společenského uznání. Lidská logika člověku našeptává: „Realizuj se! Buď věrný sám sobě! Předved', co umíš! Ukaž, že na to máš!“ Ježíš však své učedníky vybízí: „Zapři sám sebe a pojď za mnou!“ Janovo evangelium tato Ježíšova slova nikde neuvádí, ale má svůj vlastní způsob, jak představit smýšlení Božího Syna. Ten člověka vybízí k tomu, aby ustoupil a dal prostor Božímu působení, protože sám Boží Syn se ponížil, aby nás povýšil, stal se chudým, aby nás obohatil. Jan Křtitel to dobře pochopil.

1 Jan 2,29 – 3,6; Žl 98; Jan 1,29-34

■ Evangelium

Jan 1,29-34

Na druhý den (Jan) viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

■ Podnět k rozjímání

Jan Křtitel naznačuje linii, která se táhne jako červená nit celým čtvrtým evangeliem: uvidět – uvěřit – vydat svědectví. Janovo svědectví na začátku evangelního příběhu nás zve, abychom i my s odvahou vykročili stejnou cestou. Boží tajemství neznáme, dokonce náš vlastní život a všechny jeho spleťité okolnosti jsou pro nás záhadou. Pokud však nezůstaneme sebestředně zahleděni do své domnělé důležitosti, ale pokorně se otevřeme nenápadnému vedení Božím Duchem, on nám dá zahlédnout a pochopit Boží pravdu a učiní nás svými svědky.

Sir 24,1-4.12-16 (řec. 1-2.8-12); Žl 147; Ef 1,3-6.15-18; Jan 1,1-18

■ Evangelium

Jan 1,1-18

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘“ Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náruči Otcově, ten (o něm) podal zprávu.

Prolog Janova evangelia může na první pohled působit jako vzletná filozoficko-teologická úvaha, která je sice obdivuhodná svou propracovaností, ale mívá se s naším každodenním životem. Ten však nezahrnuje jen starost o obživu, o zdraví, o bezpečí a podobně. Každý člověk má v sobě podvědomou touhu, aby dávalo smysl všechno, co koná a prožívá. A hned první věta Janova prologu nás ujišťuje, že lidský život není jen náhodným a nesmyslným sledem událostí: hodnotu a smysl našeho života totiž garantuje Bůh. Fungování světa není jen vydáno napospas mocným, kteří svévolně uskutečňují, cokoli se jim zrovna hodí. Ten, jehož věčné Slovo je od počátku, bude mít i poslední slovo nad lidskými dějinami. A to je nám zdrojem velké naděje.

1 Jan 3,11-21; Žl 100; Jan 1,43-51

■ Evangelium

Jan 1,43-51

Ježíš se rozhodl, že půjde do Galileje. Potkal Filipa a vyzval ho: „Pojď za mnou!“ Filip pocházel z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova. Filip potkal Natanaela a řekl mu: „Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně i proroci! Je to Ježíš, syn Josefův z Nazareta.“ Natanael mu namítl: „Může z Nazareta vzejít něco dobrého?“ Filip odpověděl: „Pojď a podívej se!“ Ježíš uviděl Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „To je pravý Izraelita, v kterém není lsti.“ Natanael se ho zeptal: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavola, když jsi byl pod fíkovníkem.“ Natanael mu na to řekl: „Mistře, ty jsi Boží Syn, ty jsi král Izraele!“ Ježíš mu odpověděl: „Proto věříš, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkovníkem? Uvidíš ještě větší věci.“ A dodal: „Amen, amen, pravím vám: Uvidíte nebe otevřené a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka.“

■ Podnět k rozjímání

Natanael zjevně uvnitř bojuje s tím, že by Bůh mohl naplňovat svá zaslíbení prostřednictvím někoho tak obyčejného, jako je nějaký Ježíš ze zapadlého Nazareta; tímto svým vnitřním zápasem nám připomíná praotce Jakuba. Ježíš svými slovy uznává náročnost i férovost jeho duchovního zápolení a zdá se, že právě toto Ježíšovo uznání a přijetí vykřesává u Natanaela jiskru víry.

Iz 60,1-6; Žl 72; Ef 3,2-3a.5-6; Mt 2,1-12

Evangelium

Mt 2,1-12

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: „A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.““ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle – hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou.

Mudrci od východu se vydali hledat krále, doptávají se na něj v královském paláci, ale nakonec v nějakém obyčejném domě najdou obyčejné dítě s obyčejnou židovskou matkou. Navzdory totální neshodě mezi jejich původní představou a touto realitou však v Dítěti dokážou rozpoznat Krále, kterého hledají, smysl a cíl svého hledání. Tito neznámí mužové z daleké země se tak stávají vzorem opravdové moudrosti, která nelpí na svých představách a škatulkách, ale je otevřená Božím překvapením.

1 Jan 3,22 – 4,6; Žl 2; Mt 4,12-17.23-25

■ Evangelium

Mt 4,12-17.23-25

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: „Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.“ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu. Pověst o něm se roznesla po celé Sýrii. Přinášeli k němu všechny nemocné, postižené různými chorobami a neduhy, posedlé, náměsíčné i ochrnuté, a uzdravoval je. A šly za ním velké zástupy z Galileje, Desetiměstí, Jeruzaléma, Judska i Zajordánska.

■ Podnět k rozjímání

Ježíš obyvatelům Galileje adresuje výzvu: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Obrácení a blízkost nebeského království spolu úzce souvisejí. V čem vlastně spočívá to „obrácení“, jakého způsobu smýšlení mají zanechat? Je to jejich přesvědčení, že Bůh je vzdálený a jeho království je nedosažitelné. Celé Ježíšovo působení svědčí o tom, že Bůh je naopak blízko.

1 Jan 4,7-10; Žl 72; Mk 6,34-44

Evangelium

Mk 6,34-44

Ježíš uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech. Když se už připozdilo, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť je, ať se rozejdou do okolních dvorců a vesnic a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim odpověděl: „Vy jim dejte jíst!“ Řekli mu: „Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?“ Zeptal se jich: „Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!“ Když si to zjistili, hlásili: „Pět, a dvě ryby.“ Nařídil jim, aby se všichni usadili po skupinách na zelené trávě. Usadili se ve skupinách po stu a po padesáti. A vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dával učedníkům, aby jim je předkládali. Také ty dvě ryby rozdělil všem. A všichni se najedli dosyta, a ještě sesbírali plných dvanáct košů kousků chleba i ryb. Těch, kdo jedli, bylo pět tisíc mužů.

Podnět k rozjímání

Ježíš žádá od učedníků něco nemožného: nemohou přece nasytit takový zástup. Avšak i učedníci žádají od Ježíše nemožné. V návrhu učedníků („rozpust’ je“) zaznívá stejné sloveso jako v jejich debatě o rozvodu, tj. o možnosti propustit manželku (Mk 10,2-12). Božský Ženich přece nemůže propustit svou Nevěstu, jíž je Boží lid. A právě ono nerozlučné pouto mezi Bohem a člověkem, které se uskutečnilo v Ježíši Kristu, uschopňuje učedníky i k tomu, co je lidsky nemožné – konat „Boží skutky“.

1 Jan 4,11-18; Žl 72; Mk 6,45-52

■ Evangelium

Mk 6,45-52

Hned po nasycení pěti tisíc mužů přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli napřed na druhý břeh směrem k Betsaidě, než on rozpustí zástup. Rozloučil se s nimi a odešel na horu, aby se modlil. Když nastal večer, byla loď daleko na moři a on sám ještě na zemi. Viděl, jak se namáhají s veslováním, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel (Ježíš) k nim a kráčet po moři, ale chtěl je minout. Když ho viděli kráčet po moři, mysleli, že je to přízrak, a vykřikli. Všichni ho totiž viděli a zděsili se. On však na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Vstoupil k nim na loď, a vítr přestal. Byli celí ohromeni úžasem. Nepochopili totiž, jak to bylo s těmi chleby, protože jejich srdce bylo nechápavé.

■ Podnět k rozjímání

Zprvu se zdá, že Ježíš hodlá udělat to, co včera udělat nechtěl – rozpustit zástup. Text ale dosti nejednoznačně uvádí: „Rozloučil se s nimi...“; o rozpuštění zástupu tu není řeč. Ti, s nimiž se Ježíš rozloučil, jsou proto zřejmě jeho učedníci, a ne zástup. Navíc sloveso, které je zde použito, běžně popisuje odloučení od blízkých osob, přičemž vzájemné pouto stále přetrvává. Ježíš tedy zástup nepropustil. Jak už bylo řečeno, on je skutečný Ženich, který svou Nevěstu nikdy nepouští. A když se později rozhostí tma a jeho učedníci musejí na moři čelit vlnobití a silnému protivětru, bere tíhu jejich úzkosti a osamělosti na sebe a říká jim: „Nebojte se!“

1 Jan 4,19 – 5,4; Žl 72; Lk 4,14-22a

■ Evangelium

Lk 4,14-22a

Ježíš se vrátil v síle Ducha do Galileje. Pověst o něm se roznese-
la po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi
chválili. (Ježíš) přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvy-
ku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma).
Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde
stálo: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě,
abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým
propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdep-
tané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ Pak za-
vřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagoze
na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo
toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali,
divili se milým slovům z jeho úst.

■ Podnět k rozjímání

Poklidná událost v synagoze záhy nabírá rychlý spád a počáteční údiv
přítomných se velmi brzy mění v agresi (srov. Lk 4,23-29). Úryvek
z dnešní liturgie však končí těsně před tím, než přítomní vzplanou
hněvem. Máme tak šanci nedat se strhnout davem, ale zaujmout k Je-
žíšovi vlastní postoj, navázat s ním osobní vztah. Je jen na nás, zda mu
budeme i v dalších dnech tohoto roku pozorně naslouchat, anebo se
jako obyvatelé Nazareta uzavřeme všemu, co nám není po chuti, co
nezapadá do našich představ.

Iz 42,1-4.6-7; Žl 29; Sk 10,34-38; Mt 3,13-17

■ Evangelium

Mt 3,13-17

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“ Ježíš mu však řekl: „Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom zcela splnili Boží vůli.“ A tak mu vyhověl. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle – otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení.“

■ Podnět k rozjímání

V Janově zdráhání se zrcadlí skálopevné přesvědčení člověka o tom, že existuje nepřekonatelná vzdálenost mezi sférou nebeskou a pozemskou, mezi Boží svatostí a lidskou hříšností, mezi božskou dokonalostí a lidskou obyčejností. Avšak tady narážíme na prvotní dezinformaci, na niž „otec lži“ chytil člověka v ráji (srov. Gn 3,4). Byla to zálučná představa, že mezi Bohem a člověkem zeje hluboká propast, protože Hospodin člověku údajně odepřel něco z božských výsad. Ježíšova odpověď jasně ukazuje, že Bohu nejde o to, aby vytýčoval hranice mezi sebou a člověkem. Proto posílá svého milovaného Syna, který bezvýhradně přijímá naši lidskou skutečnost, abychom i my konečně cele přijali jeho lásku, bez podezíravosti a bez vytáček.

1 Sam 1,1-8; Žl 116B; Mk 1,14-20

■ Evangelium

Mk 1,14-20

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova (syna) Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

■ Podnět k rozjímání

Ježíš na začátku svého veřejného působení vybízí: „Obrátte se a věřte evangeliu,“ aniž by vysvětlil, co je obsahem zmiňovaného „evangelia“ a čemu se má vlastně věřit. To vyplave na povrch až na následujících stránkách evangelního textu. Všechny Ježíšovy skutky na čtenáře volají: „Bůh je blízko! Má o člověka zájem, záleží mu na tobě!“ Obrátit se a věřit evangeliu tedy logicky znamená opustit karikaturu Boha vzdáleného a zlomyslného, který škodolibě číhá na každý lidský přešlap, a přijmout pravdu o Bohu milosrdném, blízkém a milujícím, jemuž se můžeme s důvěrou vydat do rukou.

1 Sam 1,9-20; 1 Sam 2; Mk 1,21b-28

Evangelium

Mk 1,21b-28

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš hned v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

Podnět k rozjímání

„Co je to?“ ptají se lidé, když vidí Ježíšovy skutky a slyší jeho slova. A tuší správně – jsou svědky nového učení. Co je však jeho obsahem? Jádro Ježíšova poselství je pravým opakem „poselství“, které ústy posedlého formuluje nečistý duch: „Přišel jsi nás zahubit?“ Otec lži chce člověka odjakživa přesvědčit, že Bohu jde o to, aby člověka špehoval, zneklidňoval a kazil mu každou radost. Ježíšovo učení i celé jeho působení dokazuje pravý opak: Bůh se k člověku sklání, aby ho obdaroval životem v plnosti.

1 Sam 3,1-10.19-20; Žl 40; Mk 1,29-39

■ Evangelium

Mk 1,29-39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

■ Podnět k rozjímání

Aniž by to tušili, lidé v Šimonově domě se stávají svědky toho, co způsobuje tajemství Ježíšova vzkříšení v životě jeho učedníků. Skutečně, když Ježíš pozvedá Šimonovu tchyni, evangelista používá podobné sloveso, jímž evangelium odkazuje na Ježíšovo zmrtvýchvstání. Žádné vznešené ideály ani mravní imperativy, ale jen Ježíšovo vítězství nad smrtí nás uzdravuje z chorobné zahleděnosti do sebe a pozvedá nás ke službě.

1 Sam 4,1-11; Žl 44; Mk 1,40-45

■ Evangelium

Mk 1,40-45

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže (Ježíš) už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

■ Podnět k rozjímání

Vtělení Božího Syna je vztaženou Boží rukou a dotekem, jímž Bůh očisťuje a uzdravuje naši lidskou přirozenost, narušenou malomocenstvím hříchu. Při tomto doteku bere Boží Syn na sebe tíhu naší izolace a osamělosti a dává nám účast na plnosti společenství s milujícím Otcem, ale i mezi sebou, s našimi bratry a sestrami.

1 Sam 8,4-7.10-22a; Žl 89; Mk 2,1-12

■ Evangelium

Mk 2,1-12

Když se Ježíš po (několika) dnech vrátil do Kafarna, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s ochrnutým, čtyři ho nesli. Pro množství (lidí) se s ním nemohli k němu dostat. (Proto) nad tím místem, kde byl (Ježíš), odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštěj se ti hříchy.“ Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten (člověk) tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“ Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější – říci ochrnutému: ‚Odpouštěj se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy“ – řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!“ On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli!“

Co je snazší – odpustit hříchy, nebo uzdravit ochrnutého? Pro člověka je obojí nemožné. Naopak z Ježíšovy pozice, tj. z Boží perspektivy, je zase obojí stejně snadné. Těžkost či nesnáz se tedy v Ježíšově pojetí netýká uskutečnitelnosti dané věci – uzdravení či odpuštění –, ale spíše důsledků, které z daných kroků vyplynou pro Ježíše. V případě zázračného uzdravení by Ježíš jistě sklídl bezbřehý údiv a obdiv všech přítomných, zatímco v případě odpuštění naráží na nedůvěřivé pohledy, na skeptické poznámky a kyselé tváře. Tváří v tvář tomuto rozcestí Ježíš volí tu těžší cestu. Ale volí ji právě proto, aby nám usnadnil cestu k Otci.

1 Sam 9,1-4.17-19; 10,1a; Žl 21; Mk 2,13-17

■ Evangelium

Mk 2,13-17

(Ježíš) znovu vyšel k moři. Všechnen lid přicházel k němu a on je učil. Když šel dál, uviděl Alfeova syna Léviho, jak sedí v celnici. Řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když pak byl (Ježíš) u stolu v jeho domě, mnoho celníků a hříšníků zaujalo místo u stolu s ním a s jeho učedníky; bylo totiž mnoho těch, kdo ho následovali. Když učitelé Zákona z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, řekli jeho učedníkům: „Proč jí s celníky a hříšníky?“ Ježíš to zaslechl a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky.“

■ Podnět k rozjímání

V první kapitole Markova evangelia se lze dočíst o povolání rybářů Šimona, Ondřeje, Jakuba a Jana (srov. Mk 1,16-20). Dnešní úryvek vypráví o povolání Léviho. Evangelista přitom – poněkud překvapivě – vzápětí dodává, že těch, kteří Ježíše následovali, bylo mnoho, a označuje je za jeho učedníky. Ne náhodou se kategorie „učedníci“ objevuje poprvé ve chvíli, kdy Ježíš stoluje s celníky a hříšníky. Výsledkem je, že se tyto tři skupiny lidí nedají dost dobře od sebe odlišit: nejde s jistotou identifikovat, kdo kam patří, ani ukázat prstem, kdo je kdo. Dělicí čára a spolehlivá hranice mezi celníky, hříšníky a Ježíšovými učedníky zkrátka neexistuje. Ježíšův učedník se vlastně vůbec nemusí vymezovat vůči hříšníkům, protože dobře ví, že mezi ně bytostně patří.

18. leden

Neděle

2. neděle v mezidobí
Týden modliteb za jednotu křesťanů
(18.–25. 1.)
Panna Maria,
Matka jednoty křesťanů – Vladislav

Iz 49,3,5-6; Žl 40; 1 Kor 1,1-3; Jan 1,29-34

■ Evangelium

Jan 1,29-34

Na druhý den (Jan) viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

■ Podnět k rozjímání

Role Jana Křtitele je zcela jedinečná. On jediný měl příležitost a zároveň úkol, aby ukázal na přicházejícího Mesiáše. Janovo poslání je však také vzorcem pro život každého z nás, kteří chceme jít za Ježíšem. Žijeme sice v naprosto odlišných životních podmínkách než Jan Křtitel, ale i my můžeme denně vnímat jemné signály Božího Ducha a poukazovat svým životem na Kristovo tajemství.

1 Sam 15,16-23; Žl 50; Mk 2,18-22

■ Evangelium

Mk 2,18-22

Janovi učedníci a farizeové se (právě) postili. (Lidé) přišli k Ježíšovi s otázkou: „Proč se Janovi učedníci a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit. Nikdo nepřišívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišíť kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!“

■ Podnět k rozjímání

Ježíšova odpověď na otázku ohledně půstu staví na třech obrazech: ženich, oděv a víno. Na první pohled to může vypadat jako náhodně vybrané symboly, ale ve skutečnosti je vzájemně propojuje téma svatby. Na svatbě obvykle bývá víno, hosté mají na sobě slavnostní oděv a zajisté nechybí ani ženich. A co nevěsta? Proč o ní nepadne ani slovo? Tou Nevěstou je zde Církev, jež má všechny své praktiky a zvyklosti posuzovat ve světle vztahu ke Kristu: bez něho totiž nedávají žádný smysl.

1 Sam 16,1-13; Žl 89; Mk 2,23-28

■ Evangelium

Mk 2,23-28

Jednou v sobotu procházel (Ježíš) obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: „Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?“ Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za velekněze Abiataru – a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?“ A řekl jim: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!“

■ Podnět k rozjímání

Farizeové mají problém s tím, že Ježíšovi učedníci zjevně porušují příkaz o sobotním klidu, když trháním a drolením klasů „pracují“. Ježíš se kupodivu neodkazuje na pasáž z Písma, která by se týkala zachovávání soboty. Zmiňuje krále Davida a situaci, kdy šlo o otázku rituální čistoty (viz 1 Sam 21,1-7). Ježíš tak využívá vzniklé napětí jako příležitost k tomu, aby poukázal na mnohem širší souvislosti. Nejde mu o vyřešení dílčí otázky týkající se Mojžíšova zákona, ale o celkové nasměrování života jeho učedníků. Ti, kdo jdou za Ježíšem, jsou lidem královským a kněžským, protože on je nejvyšším Knězem a Králem, ale i Pánem času a věčnosti.

1 Sam 17,32-33.37.40-51; Žl 144; Mk 3,1-6

■ Evangelium

Mk 3,1-6

(Ježíš) opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnutlou rukou. Dávali (na Ježíše) pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. On tomu člověku s ochrnutlou rukou řekl: „Vstaň, pojď doprostřed!“ Pak se (farizeů) zeptal: „Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?“ Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvrzelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: „Vztáhni ruku!“ Vztáhl ji, a ruka byla zase v pořádku. Farizeové šli hned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili.

■ Podnět k rozjímání

Dnešní evangelní úryvek nám staví před oči dvojí onemocnění a dvojí terapii. První nemocí je ochrnutá ruka, tou druhou zatvrzelost srdce. Uzdravení se děje v obou případech pomocí Ježíšova slova. První pacient odpověděl na Ježíšovu výzvu a byl uzdraven. Avšak nemocní postižení zatvrzelostí srdce se působení božského Lékaře neotevřeli, a proto jejich nemoc zůstala neuzdravena. A právě tato skupina nemocných překračuje rámec evangelního příběhu a stává se výstrahou pro každého Ježíšova učedníka, pro nás všechny. Každý z nás totiž může podlehnout iluzi, že už všemu rozumí, a uzavřít se působení Boží milosti. Účinnou prevencí je ochota otevírat se Božímu slovu i tehdy – nebo obzvlášť tehdy –, je-li překvapivé anebo nepohodlné.

1 Sam 18,6-9; 19,1-7; Žl 56; Mk 3,7-12

■ Evangelium

Mk 3,7-12

Ježíš se uchýlil se svými učedníky k moři a velké množství lidu z Galileje šlo za ním. Také z Judska, z Jeruzaléma, z Idumeje, ze Zajordání, i z okolí Tyru a Sidónu přišlo k němu mnoho lidí, protože slyšeli, co všechno koná. Tu řekl svým učedníkům, že mají mít pro něho připravenou loďku, aby se na něho (lidé) netlačili. Mnoho jich totiž uzdravil, takže se neduživí hrnuli k němu, aby se ho mohli dotknout. Kdykoli ho viděli nečistí duchové, padali před ním na zem a křičeli: „Ty jsi Syn Boží!“ On jim však přísně zakazoval, aby ho neprozrazovali.

■ Podnět k rozjímání

Ježíšova přítomnost působí na lidi jako magnet. Všichni cítí, že je Ježíš přitahuje, touží se ho dotknout a být uzdraveni ze svých nemocí. Ježíš se však chová docela zvláště. Na jednu stranu jako by přítomnost zástupů očekával a vítal, věnuje se jim a stojí o jejich pozornost; na druhou stranu si však udržuje jistý odstup. Odmítá fungovat jako automat na řešení problémů, který lze kdykoli použít a mít pod kontrolou. Ježíšův vnitřní odstup je projevem toho, jak moc jeho smýšlení převyšuje to naše lidské. Není možné jít za Ježíšem a zároveň si dělat všechno po svém, avšak nejsme odsouzeni k tomu, aby mezi Ježíšem a námi zela nepřekonatelná propast. Pán nás zve, abychom se k němu přibližovali tím, že zanecháme vlastní představy a osvojíme si jeho způsob myšlení.

1 Sam 24,3-21; Žl 57; Mk 3,13-19

■ Evangelium

Mk 3,13-19

Ježíš vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a (oni) přišli k němu. A ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy. (Ustanovil těchto dvanáct:) Petra – to jméno dal Šimonovi, Jakuba, (syna) Zebedeova, a jeho bratra Jana – ty pojmenoval Boanerges, to je „Synové hromu“, Ondřeje a Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba, syna Alfeova, Tadeáše, Šimona Kananejského a Jidáše Iškariotského, který ho pak zradil.

■ Podnět k rozjímání

K čemu je nám dnes jmenný seznam oněch Dvanácti, které si Ježíš vybral a zavolal k sobě, aby byli s ním? Nestačilo by nám vědět, že nějakých dvanáct lidí z Ježíšova okruhu bylo pověřeno zvláštními úkoly? Nestačilo. Jména dvanácti konkrétních mužů jsou zárukou, že Ježíšovo poselství není neosobní ideologie, která by bez ohledu na jednotlivce budovala své mocenské struktury, založené hlavně na funkcích a číslech. Evangelium není nauka, která se traduje z generace na generaci bezejmenných přívrženců, nýbrž živý příběh, který píšou především duchovní vazby mezi otci a syny, matkami a dcerami, bratry a sestrami. Ježíš nehledá zaměstnance, neobsazuje role a nepřiděluje funkce, ale s každým člověkem navazuje osobní vztah.

2 Sam 1,1-4.11-12.19.23-27; Žl 80; Mk 3,20-21

■ Evangelium

Mk 3,20-21

Když Ježíš vešel do jednoho domu, znovu se shromáždil zástup (lidu), takže se nemohli ani najíst. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozumu.

■ Podnět k rozjímání

Kolem Ježíše se profilují různé skupiny lidí. Jsou u něho ti, které pozval, aby šli za ním, a oni ho následují (srov. Mk 1,16-20; 2,14). Přibližují se k němu lidé, kteří touží po uzdravení (srov. Mk 1,31-45; 3,7-10), ale i tací, již mu kladou podezřívavé a záludné otázky (srov. Mk 2,6-8; 2,16; 2,18; 2,24), a dokonce sprádají plány, jak ho zahubit (srov. Mk 3,1-6).

Dnes nám evangelista představuje novou kategorii, a sice příbuzné, kteří se vypravili, aby se Ježíše „zmocnili“. Čtenář se právem ptá: co je to vlastně za lidi? Jak to chtějí provést? Jaké záměry mají s Ježíšem? Evangelium na to neodpovídá, a tak má čtenář možnost sám se rozhodnout, k jaké skupině se připojí. Chceš Ježíše následovat? Chceš jít za ním tak, jak si to představuje on, anebo se u něj objevíš jen tehdy, když se ti to zrovna hodí? Budeš hloubat o tom, co nezapadá do tvých schémat a neodpovídá tvým představám, a hledat důvody ke kritice, anebo mu chceš pozorně naslouchat? Chceš se Ježíše zmocnit a využívat ho jen ve svůj prospěch, anebo ti jde o to, aby on mohl být tvým Pánem, aby mohl utvářet tvůj život?

Iz 8,23b – 9,3; Žl 27; 1 Kor 1,10-13.17; Mt 4,12-23

■ Evangelium

Mt 4,12-23

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: „Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.“ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry – Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali síť a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry – Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

■ Podnět k rozjímání

V každém lidském životě jsou temné kraje. Ježíš chce přijít právě tam. Rybáři u Galilejského moře nám ukazují, kudy do lidských životů proniká Ježíšovo světlo. Děje se to při jeho pozvání: „Pojď za mnou.“

2 Sam 5,1-7.10; Žl 89; Mk 3,22-30

■ Evangelium

Mk 3,22-30

Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili (o Ježíšovi): „Je posedlý Belzebubem! Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.“ Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vyloupit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu Svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem.“ To řekl proto, že tvrdili: „Je posedlý nečistým duchem.“

■ Podnět k rozjímání

Obviňovat druhé bývá ten nejúčinnější způsob, jak odvádět pozornost od svých vlastních nedostatků. Učitelé Zákona se pokoušejí provozovat tuto „osvědčenou“ praxi ve vztahu k Ježíši. Právě tím se dopouštějí rouhání vůči Duchu Svatému. Problémem není použití vulgárních slov, ale urputné lpění na své domnělé pravdě, a to i v přímé konfrontaci se světlem Boží pravdy. Takový hřích nedojde odpuštění ne snad proto, že by Bůh nechtěl odpustit, nýbrž proto, že odpuštění nemůže proniknout do atomového krytu lidského srdce, které se hermeticky uzavřelo Bohu a jeho pravdě, jeho milosrdné lásce.

2 Sam 6,12b-15.17-19; Žl 24; Mk 3,31-35

■ Evangelium

Mk 3,31-35

Za Ježíšem přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem něho sedělo plno lidí. Řekli mu: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?“ A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

■ Podnět k rozjímání

Dnešní evangelium navazuje na úryvek z 24. ledna (Mk 3,20-21), kdy se evangelista poprvé zmínil o záměrech Ježíšových příbuzných. Evangelní příběh opět poskytuje čtenáři příležitost k tomu, aby se sám rozhodl, jaký postoj hodlá zaujmout: zůstaneš venku a budeš se dožadovat, aby Ježíš přišel za tebou a naplnil tvé touhy a očekávání? Anebo se přidáš k těm, kdo sedí kolem něho a učí se chápat a plnit Boží vůli? Zajímavou pozici zaujímá Ježíšova matka. Na začátku epizody se zdá, že stojí venku s příbuznými, kteří si dali Ježíše zavolat. Z Lukášova evangelia však čtenář ví, že Maria plní výlučně Boží vůli (srov. Lk 1,38). Z Ježíšových slov o těch, kdo sedí kolem něho, tedy logicky vyplývá, že jeho matka musí patřit mezi ně. Kde ji tedy vlastně hledat? Její přístup dobře odpovídá paradoxnímu jednání jejího syna. Svými postoji a celým svým životem je Maria zcela na Ježíšově straně, ačkoli nyní stojí venku a ptá se po něm. Záměrně se řadí mezi ty, kdo ještě nejsou s Ježíšem, a naléhavě se přimlouvá, aby Ježíš vyšel i mezi ty, kdo se prozatím neodhodlali přijít k němu.

2 Sam 7,4-17; Žl 89; Mk 4,1-20

■ Evangelium

Mk 4,1-20

(Ježíš) začal opět učit u moře. Shromáždil se u něho velký zástup. Vstoupil proto na loď na moři a posadil se. Celý zástup stál u moře na břehu. Učil je mnoho v podobenstvích a ve svém učení jim řekl: „Slyšte! (Jeden) rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padlo některé (zrno) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali ho. Jiné padlo na kamenitou půdu, kde nemělo mnoho prsti; hned sice vyklíčilo, protože neleželo v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo ho, takže uschlo, protože nezapustilo kořeny. Jiné zrno padlo do trní; trní vzešlo a udušilo ho, takže nepřineslo plody. Jiné však padlo na dobrou půdu, vzešlo, rostlo a přineslo užitek: některé třicetinásobný, jiné šedesátinásobný, jiné stonásobný.“ A řekl: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Když byl (později) sám, ptali se ho ti, kdo byli s ním, spolu s Dvanácti, (jaký smysl mají) podobenství. A řekl jim: „Vám je dáno tajemství Božího království, ale ostatním, kdo jsou mimo, se všechno předkládá v podobenstvích, aby se stále dívali, ale neviděli, stále poslouchali, ale nerozuměli, aby se neobrátili a nebylo jim odpuštěno.“ A řekl jim: „Nerozumíte tomu podobenství? Jak pak chcete porozumět všem ostatním podobenstvím? Rozsévač rozsévá slovo. Těmi na okraji cesty, kde se slovo rozsévá, (se rozumějí) ti, kteří ho slyší, ale hned přijde satan a obere je o slovo do nich zaseté. (Podobně je tomu) u těch, kde se rozsévá na skalnatou půdu: když to

slovo slyší, hned ho s radostí přijmou, ale nemají v sobě kořen, jsou nestálí. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadají. U jiných se rozsévá do trní: ti slovo slyší, ale světské starosti, záliba v bohatství a všelijaké jiné vzniklé touhy slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Těmi pak, u nichž je zaseto do dobré půdy, (se rozumějí) ti, kteří slovo slyší a přijímají a přinášejí užitek: třicetinasobný, šedesátinasobný i stonásobný.“

Podnět k rozjímání

Podobenství o rozséváči nastoluje hned několik důležitých témat. První a nejčastěji komentovanou problematikou je kvalita půdy. Tyto úvahy obvykle vyústí v doporučení, jak náležitě pečovat o „půdu“ svého srdce. Druhým tématem bývá štědrost, nebo až povážlivá marnotratnost rozséváče. Ano, Bůh velkoryse rozhazuje své dary, aniž by předem kalkuloval, zda budou náležitě oceněny a využity. I tento aspekt podobenství je důležitý. Ovšem o dost méně pozornosti se dostává kvantita a kvalita osiva. Zatímco na nevhodný terén padají pouze tři zrna, počet zrn, které jsou zasety do optimálních podmínek, se neuvádí. Lze je vyčíslit v desítkách, stovkách, tisících či v milionech? Ježíšovo podobenství navíc vůbec nepočítá s tím, že by některé ze semen zasetých do dobré půdy nevyklíčilo. Výsledná bilance je tedy bezpočet zrn se stoprocentní klíčivostí, jež vede k výnosům, které se kalkulují v třicetinasobcích, šedesátinasobcích a stonásobcích. Z podobenství tedy mj. vyplývá, že zatímco škody, nedostatky či ztráty lze poměrně snadno kvantifikovat a ve výsledku se vyčíslují v jednotkách, dobro je nevyčíslitelné. A z toho plyne velická naděje! Je-li zde naznačeno tajemství Božího království, pak má opravdu smysl investovat do něj po celý život!

2 Sam 7,18-19.24-29; Žl 132; Mk 4,21-25

■ Evangelium

Mk 4,21-25

Ježíš řekl zástupům: „Přináší se snad svítlna, aby byla dána pod nádobu nebo pod postel, a ne na podstavec? Nic totiž není skryté, aby se to neprojevalo, a nic není utajené, aby to nevyšlo najevo. Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Dále jim řekl: „Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou mírou měříte, takovou se naměří vám, a ještě vám bude přidáno. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má.“

■ Podnět k rozjímání

Podle našeho překladu Ježíš mluví o svítilně, která „se přináší“, ale v řeckém originálu je jiné sloveso. Tam svítlna sama „přichází“ a podle některých rukopisů „se rozžihá“ či „svítí“. Lze tedy usuzovat, že touto svítilnou je sám Ježíš. On je tím světlem, které přichází, aby svítilo všem lidem (srov. Jan 1,4-7). Nemá však v úmyslu lidi oslepotit a srážet k zemi. A tak i když Boží světlo přichází z vlastní iniciativy a může prozářit všechno, co se mu vystaví, člověk má moc ho zakrýt, bránit jeho působení. Boží světlo se nevnučuje. Člověk sám musí udělat něco pro to, aby se Boží světlo rozhořelo i v něm. Má-li být jen nepatrný zájem setrvávat u Ježíše, bude mu dáno vše, co potřebuje, aby pochopil. A čím víc bude Ježíši nablízku, tím víc bude rozumět jeho slovům (a naopak). Není to Bůh, kdo mu něco bere. Je tu řeč o člověku, který odmítá, co se mu nabízí, jelikož se domnívá, že má všechno, že už nic nepotřebuje.

2 Sam 11,1-4a.5-10a.13-17; Žl 51; Mk 4,26-34

Evangelium

Mk 4,26-34

Ježíš řekl zástupům: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned (člověk) vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdít v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Podnět k rozjímání

Podobenstvím o zasetém semenu a o hořčičném zrnku Ježíš uvolňuje křeč, která nás svírá, kdykoli máme pocit, že musíme úspěšně zvládnout kdovíco, jinak se zboří svět. Nicméně Boží království v nás neroste úměrně naší výkonnosti a snaživosti, nýbrž díky naší vydanosti. A vydanost není projevem pasivity a lenosti, nýbrž důvěry, trpělivosti, milosrdenství, velkorysosti a věrnosti.